

Прича старог ораха

На старој ораховој кори била су урезана два слова: В и В.

О, драга, колико сам дуго чекала да некоме испричам своју причу. Престала сам и да верујем да ћу икада моћи да је кажем. Као што можеш да приметиш, људи више овде не живе. Не, од времена страшне несреће. Остала сам, сама, на овом брду да чувам успомену на прошлост и на једну љубав. Љубав која је заувек остала уткана у моје старо стабло. Прича о Види и Вуку.

Не знам колико сам дуго спавала у својој малој колевци. Она се дивно љуљала под налетима ветра који ме је носио негде далеко, далеко од мајке, у неко непознато и чудно место. Сећам се тренутка када ме је спустио на ово брдашце. Пренула сам се из сна, али сам закључила да није место на коме треба да никне леп орах. Те вечери све је било бучно. Неки небески гласови су пуцали и јака летња киша је падала. Нисам више могла да спавам. Тада сам решила да изађем и да видим шта се дешава. Љуска је била чврста, али ја упорна и тврдоглава! Зора је сванула кад сам се измигољила. Киша је престала и излазак сунца се јасно видео на хоризонту. Опило ме је све то. Тако сам кренула да растем на овом брдашцу, међу жбуње и траву.

Споро сам расла. Сува земља, ретке кише и каменити предео нису били повољни за мене. Жбуње и трава, који су ми били комшије, смејали су се и ругали. «Замисли, један орах је умислио да може да живи на брду! Лудо једна, није брдо за твоју сорту! Овде само најжилавији опстају». Нису ми пријали коментари, покушавала сам да се браним. Безуспешно. Заиста, нисам им припадала. Тај осећај, тај поглед на излазак сунца сваког јутра, чинило ми се као да је баш моја судбина, моја мантра. Имала сам осећај да ће се баш на том месту одиграти нешто невероватно за шта сам предодређена, за шта ваља живети.

Једнога дана сунце је било упекло и моје лишће се спарушило. Вртело ми се у глави и свом снагом сам покушавала да нађем воду. Нисам никако успевала. Изненада, појавила се сенка. Погледала сам боље и видела фигуру човека. Стајао је испред мене и посматрао ме. Дотакао је моје лишће. У очима му се видела туга. «Млада си ти биљка, ораху мој. Штета да умреш када си се већ оволико високо попела», рекао је и отишао. Убрзо се вратио носећи у руци ћуп пун воде. Сипао је пажљиво. Изненађена, пожурила сам да упијем сваку кап коју ми је дао. Неколико пута је одлазио и враћао се са пуно воде, све док се моје лишће није опоравило и вратило у нормално стање. Захвално сам прошуштала лишћем, а он је сео и наслонио се на моје младо стабло. Уживао је у томе. Изненада устаде, окрену се према мени и рече: «Ти ћеш бити мој орах само да знаш. Долазићу да те заливам док порастеш у најлепше стабло на целом брду. Већ видим како ће људи остајати

без даха када те виде. Говориће: «Оно је Митров орах!». Тако сам сазнала име човека који ме је присвојио, човек који ми је спасио живот.

Свакога дана ме је заливао. Када су биле суше, чинио је то и по неколико пута дневно. А онда је Митар почео да стари и да све теже носи ћуп са водом. Тада је кренула она да ме залива. Ништа лепше на свету нисам видела од ње. Можда је имала 5 – 6 година када је први пут дошла. Сама је носила ћуп. Пришла ми је и насмејала се. Била је много мања од мене. «Ти си једно веееелико дрво, да знаш. Мора да ти треба мнооого воде. Ништа се не брини, ја ћу ти донети кад год треба. Ја сам Митрова. Зовем се Вида, драго ми је што смо се упознале. Ја сада морам да идем, али доћи ћу сутра, обећавам!». Понела је свој ћуп и машући ми, појурила кући.

Вида је долазила свако јутро код мене. Седеле бимо и причале о данима који су пролазили, све док једном није споменула једног дечака. «Оро, јуче су нам били кумови у гостима. Довели су оног малог Вука. Када сам га питала да ли оће да се играмо, он није хтео са мном, само са Кешом! А када сам га питала зашто, рекао је зато што сам девојчица! И Кеша се игра са мном, и остали из комшилука, никако ми није јасно зашто он неће. Ух! Баш ме љути!». Насмејала сам се мојој драгој Види. «Само полако малена, не жури. Све у своје време».

Како су године пролазиле, Вида је све више расла до прелепе девојке, дуге црне косе, бистрог погледа, прелепих црвених усана, румених образа, дугих трепавица. Човек да не одвоји поглед од ње. Било је нешто у њеном ходу, смело и храбро у њеном држању, нежно и заводљиво у погледу. Сви момци из села окретали су се за њом. Посебно, један прелепи младић – Вук. Вида ми га још од детињства није спомињала. Једнога дана дошла је сва црвена са извора. Залила ме је и села. «Виде, што си црвена као булка? Јеси ли добро?» Окренула се и погледала ме је. Очи су јој се сијале. «Оро, ја сам се заљубила. У њега?» Обе смо почеле да се смејемо и да кујемо ситне планове како да се види са њим. Тих дана више пута је долазила да ми прича како га је видела и шта му је зборила, а шта је он њој рекао.

Једном ми је дошла плачући. «Шта је дете моје», упитих је. «Оро, све је готово. Они, они,...» почела је још више да плаче. «Де, де, реци ми шта се десило». «Они ће мене да удају за Петра из Рова».

Дани који су уследили, тешко су ми пали. Вида је тувовала, а ја нисам знала како да јој помогнем. Сваке вечери седела је наслоњена на моје стабло и гледала залазак сунца. Није ништа проговарала. Ја сам је својим лишћем мазила. Нисам ни ја знала шта да кажем. «Ветре, пријатељу мој, где си сада?», позвала сам. Осетих га у својој крошњи » О, Оро, Орице, омиљени мој ораху!» - Што ме зовеш, срце?» «Ветре, треба ми твоја помоћ. Иди ветре, код оног момка, Вука, певај му сваке вечери. Певај му о Види, о њеној лепоти и доброти, о тужној судбини како се мора удати за оног кога не воли. Певај му ветре о момку за којим њено срце чезне. Певај му ветре!»

Те вечери је Вида остала дуже него обично. Мрак је већ одавно пао, а она је и даље седела наслоњена на моје стабло. Посматрала је небо. «Звезде су нешто прелепо, зар не?», зачуо се нечији глас. Вида се препала и поскочила: «Ко је то? Покажи се!», узвикнула је уплашено. «Ја сам Виде, не бој се», иступио је пред њу Вук. «Ах, ти си. Уплашио си ме!». «Па како се нећеш уплашити када седиш сама у мраку! Што је са тобом Виде? Ниђе те нема. Ни на извору, ни на ливади, ни код куће!». Ах, Вуче, да ти знаш каква је мене мука снашла. «Реци ми Виде, мени можеш све слободно да кажеш.»

«Вуче, оће да ме удају за оног Петра из Рова.» Вук се насмејао. «Па ако ништа друго, сваки дан би била насмејана.» Вида га је љутито погледала. «Да знаш како ми не прија! Сав је неспретан.» Вида се осмехнула. Вук је то видео. «Леп је ноћ», рекао је. «Месец је прелеп», додала је Вида. «Али не тако леп као ти. Да само знаш како божанствено изгледаш окупана месечином!» «Вуче!» «Истина је, а ја сам искрен човек који никада не лаже! Сада ме подсећаш на горску вилу из прича. Седиш тако сама, под окриљем мрака, у друштву моћног ораха. Ветар ти мрси дугу косу, а ти седиш и гледаш у звезде. Онако, сама, ничија.» «Нисам ја ничија.» «Ниси?» «Не, моје срце припада једном момку.» «О, реци ми ко је он, да идем, да откупим твоје срце! Одмах!». Вида се насмејала. «Ни он не зна да има моје срце! Никада му то нисам рекла. А добио га је још давно. Оног дивног јутра када сам била на извору и када је он затражио да му донесем воде.» Вида престаде да прича. Настаде тишина. Гледала је Вука у очи, а он своје није могао да одвоји од ње. Срце јој застаде. Учинило јој се да тај тренутак траје вечно. Ветар је дунуо и њена коса полете ка Вуку. Она покуша да је обузда када на својим рукама осети Вукове. «Пусти косу да ти слободно лети. Прелепа је.» Вук јој се приближио и у једном тренутку њихове усне се спојише. Месец је миловао двоје заљубљених, у загрљају, док су седели наслоњени леђима на моје стабло. Од тада су прошле године. Ко зна где су њих двоје: В и В.

МРАК

Десило се... У једном трену мој цео живот ми је прошао пред очима, а онда нестао. Мрак. Чула сам за то, али никада нисам искрено веровала да ће се десити. Одједном, изненада, свима. Шћућурила сам се у ћошку своје собе и тужно гледала ка месту одакле је некада долазила светлост. На црном екрану мог лаптопа огледао се мој лик. Нестала је струја.

Ја немам чега да се бојим, зар не? Ја сам човек, а људи су живели и пре него што је било струје и интернета. Могу и ја! Хајдемо блогери моји да видимо те дивне лепоте Месеца о којима маштамо! Хајдемо пријатељи моји да заједно лајкујемо све што видимо! Хајдемо твитери да заједно коментаришемо шта осећамо! Хајдемо гејмери да играмо напољу! Хајдемо! И тада схватам - ја сам сама у мраку.

Нема људи који би чули, лајковали, шеровали, коментарисали моје постове. Седим сама, склупчана на поду и гледам у црни екран.

„Чини ми се како је свака реч непотребна мрља на тишини ништавила“, та давно заборављена реченица ми одзвања у глави. Одакле, зашто - не знам. Али све више у њу верујем. Јер ја живим у таквом свету - свету у коме су се изгубиле речи. У коме су их неки чудни знаци и скрећенице надвладале, који су свели наш језик на скуп страних сраћеница. Лол, бтв, штф?! Више од тих речи ти не треба. За емоције имаш смајлије. :П

Ми смо бедни. Ми смо патетични. Отуђени. Нолајфери. Ми не знамо шта је то мрак. Ја не знам шта је то мрак. А како и могу да знам када сам стално озрачена! Провали ово, провали оно, лајкуј ово, лајкуј оно. Блогуј! Субскрабуј! Углоудуј! Даунлоудуј! Цтрл Ц, цтрл В. Амин!

Изненада, чујем тај диван звук - дошла је струја. Мој компјутер је поново оживео. „Е, људи ми смо нолајфери. Требали би да изађемо некад уместо што блејимо у ове екране“- узбуђено куцам. Убрзо сви су коментарисали: „Да у праву си. Ево вам линк за сецонд лифе, виртуална реалност је будућност!“. Отварам страницу. Болесно. Напољу је и даље мрак. Испред мене се плави дугме - направи профил. Кликћем на дугме и заувек нестаје мрак.

ДЕЦА БУДУЋНОСТИ

Ми смо будућност - у то смо чврсто веровали. А зашто и не бисмо када су нам то сви говорили. Чудо модерне науке, будућност човечанства. Ми! Мушкарци и жене, али не заправо мушкарци и жене. Бар не као што је то некада било јер то данас није прихватљиво. Све мора да буде једнако, сви морају да имају иста права, да у сваком погледу буду исти. Да не постоји разлика јер разлика је највећи узрочник раздора у људској врсти. Али како можемо да будемо једнаки?! Природа нас је још једном прешла, али ако је човек ишта научио за све време свог постојања на земљи је да пркоси и да се бори против природе. И тако смо ми настали. Прва генерација мушкараца и жена који то нису.

Рођена сам у женском облику као и многе пре мене, али нисам жена. Бар не кроз. Мој мозак није женски. Он је мозак нове генерације. Пола женски, пола мушки. Особине личности везане и за један и за други пол, равномерно распоређене. Једнаке у свему. И то је одлично.

Једном сам срела жену која је била из старијих, подељењих генерација. Хтела је да разговара са мном. У то време сама идеја нове генерације била је још увек чудо и новост за цео свет и ја сам пристала на разговор. Одмах сам схватила да је феминисткиња и да сам јој се очигледно гадила. Питала ме је како ми није незгодно да имам у себи и мушку половину. Рекла сам јој да много боље разумем људе, и мушкарце и жене, да више нема друштвених предрасуда што сам жена јер ја нисам само то. Ја сам и мушко. Није била уверена у моју срећу и у напредак у

друштвеним односима од када је настала нова генерација. „Зар ти толике године робовања ништа не значе? Животи свих жена који су упропашћени због мушкараца и њихове себичности? Сва та бол, патња, муке?“ Није ми значило. Било ми је жао жена које су пропатиле, али то је прошлост, а ово је будућност. „Ти ниси ништа више од мушкарца!“, бесно је викнула. „Али ја јесам. Ја сам истовремено и жена.“ „Ти немаш права себе да назовеш женом!“ Љутита је отишла и више је никада нисам видела. Разумела сам је у потпуности и нисам се љутила због њеног понашања. Феминисткиње су највећим делом биле заслужне за рађање ове идеја, мада тога нису ни биле свесне. Ово није била једнакост коју су хтеле, али била је једина права једнакост. Поштована сам у друштву и на послу, умет да волим, а и вољена сам. Волела сам мушкарце, на оба начина, и као мушкарца и као жену. Самим тим наше везе су биле дубље од њихових, постојало је међусобно разумевање које никада, бар не у потпуности, није постојало код мушкараца и жена. Наш живот је био савршен.

Ми смо будућност, то су нам говорили до скоро. Али сада нисмо били ништа више од прошлости. „ Није довољна ментална једнакост, иако то заиста јесте био велики напредак за човечанство.“, правдали су се, „али данашње потребе људе никако не смеју да ограничавају. Свако има право да бира ко је и када је.“ „То нема биолошког смисла! То су наказе!“, рекла сам им. „И вас су сматрали за наказе“, тихо ми је одговорио наш творац и тиме окончао нашу расправу.

„Немој да се нервираш“, рекао ми је. Лежао је на мом кревету и све време је пажљиво слушао. Због тога сам га обожавала. Пришла сам му и села поред њега. Нисам могла, а да га целог не обухватим погледом. Имао је дивне плаве очи и нежне црте лица које су будиле моју мушку страну и доводиле ме до лудила. Био ми је љубавник већ неко време и у њему сам могла да видим оно што су некада људи звали другом половином мада ја ту половину већ имам у глави. „Шта ми имамо?“, тихо сам га упитала. „Имамо једно друго. Ти си ми као друга мушка половина“, нежно је спустио своју руку на моју. Насмејала сам се: „Значи ми смо богатији од осталих. Ми имамо три половине“. Страсно сам пољубила своју женску половину која је била у обличју мушкарца. Можда га волим као што мушкарац воли жену, али ја никада нећу знати какав је то осећај заправо бити мушкарац и бити оно што осећам. Још страсније сам га пољубила и примакла уз себе. Али ја сам оно што осећам. Можда хермафродитизам и јесте будућност, али свакако није моја. Мада није ни ово тако лоше. Боље је него што је некада било.

ТАМАРА РАДИВОЈЕВИЋ

Свршени матурант Математичке гимназије